

Henry B. Eyring forseti
fyrsti ráðgjafi í Æðsta forsætisráðinu

Hjálpa þeim á leið þeirra heim

Við hjálpum börnum Guðs best með því að leggja til leiðir til að byggja upp trú á Jesú Krist og endurreist fagnaðarerindi hans á meðan þau eru enn ung.

Bræður og systur, himneskur faðir þarfnast hjálpar okkar við að leiða andabörn hans að nýju heim til hans. Ég tala í dag um ungt fólk sem þegar er innan hinnar sönnu kirkju hans og því þegar komið á hinn krappa og þrönga veg til að komast til himneskra heimkynna sinna. Hann vill að þau öðlist snemma hinn andlega styrk til að halda sig á veginum. Og hann þarfnast hjálpar okkar til að koma þeim fljótt aftur á veginn taki þau að villast frá.

Ég var ungur biskup þegar mér varð greinilega ljóst hvers vegna Drottinn vill að við styrkjum börn meðan þau eru enn ung og komum þeim fljótt til bjargar. Ég ætla að segja ykkur sögu af ungri konu sem er táknað fyrir margar sem ég hef reynt að hjálpa í árána rás.

Hún sat beint á móti mér við biskupsborð mitt. Hún talaði um líf sitt. Hún hafði verið skírð og staðfest sem meðlimur kirkjunnar þegar hún var átta ára. Hún táraðist ekki þegar hún greindi frá þeim meira en tuttugu árum sem á eftir fylgdu, en depurðar gætti í málrómnnum. Hún sagði að leiðin niður á við hefði hafist þegar hún valdi að umgangast það sem hún hélt að væri spennandi fólk. Hún byrjaði á að brjóta boðorð sem í fyrstu virtust ekki mikilvæg.

Hún fann í fyrstu fyrir örlítilli depurð og lítilsháttar sektarkennd. En sambönd hennar við vinina gáfu henni tilfinningu um að fólki líkaði vel við hana og einbeiting öðru hvoru að því að iðrast virtist skipta æ minna máli. Eftir því sem brot hennar á boðorðunum urðu alvarlegri, virtist draumurinn um

hamingjuríkt eilífðarheimili dofna.

Hún sat frammi fyrir mér í því sem hún kallaði eynd. Hún vildi að ég bjargaði henni úr gildru syndar sem hún hafði komið sér í. En eina leiðin fyrir hana út var að hún iðkaði trú á Jesú Krist, að hafa sundurkramið hjarta, iðrast, og vera þannig hreinsuð, umbreitt og styrkt með friðþægingu Jesú Krists. Ég bar vitni fyrir henni um að þetta væri hægt. Og það var hægt, en svo miklu erfiðara en það hefði verið að iðka trú snemma í lífi hennar á leið hennar heim til Guðs og þegar hún í fyrstu byrjaði að villast af leið.

Þannig að við hjálpum börnum Guðs best með því að leggja til leiðir til að byggja upp trú á Jesú Krist og endurreist fagnaðarerindi hans á meðan þau eru enn ung. Og síðan verðum við að endurnýja þá trú fljótt áður en hún dvínar og þau villast af leið.

Svo að þið og ég megum vænta næstum því stanslausra tækifæra til að hjálpa ferðalöngum meðal barna Guðs. Frelsarinn sagði okkur hvers vegna þetta yrði svo þegar hann lýsti hættulegri ferð heim fyrir öll andabörn Guðs í gegnum þokuna sem syndin og Satan skapa:

„Gangið inn um þrönga hliðið. Því að vítt er hliðið og vegurinn breiður, sem liggur til glötunar, og þeir margir, sem þar fara inn—

En þröngt er það hlið og mjór sá vegur, er liggur til lífsins, og þeir fáir, sem finna hann.“¹

Sjáandi fyrir þarfir barna sinna, setti himneskur faðir leiðbeiningar og björgunarlið meðfram leið þeirra. Hann sendi son sinn, Jesú Krist, til

að gjöra örugga leið mögulega og sýnilega. Hann kallaði sem spámann sinn á þessum tíma, Thomas S. Monson forseta. Frá unga aldri hefur Monson forseti ekki aðeins kennt hvernig á að halda sig á veginum heldur líka hvernig þeim verður bjargað sem leiddir hafa verið út í sorg.

Himneskur faðir hefur úthlutað okkur margvíslegum störfum til að styrkja ferðalangana og leiða þá í öryggi þegar þörf krefur. Mikilvægustu og kröftugustu verkefni eru í fjölskyldunni. Þau eru mikilvæg vegna þess að fjölskyldan hefur tækifærið við upphaf lífs barnsins til að koma fótum þess tryggilega á leiðina heim. Foreldrar, bræður og systur, afar og ömmur, frænkur og frændur, gerast kröftugri leiðbeinendur og björgunarmenn vegna kærleiksbanda sem eru svo sérkennandi fyrir fjölskyldur.

Fjölskyldan hefur frumkvæðið á fyrstu átta árum barnsins. Á þessum verndunarárum eru not Satans af myrkurþoku til að fela leiðina heim útilokuð vegna friðþægingar Jesú Kristis. Á þessum dýrmætu árum hjálpar Drottinn fjölskyldum með því að kalla starfsfólk Barnafélagsins til að hjálpa til við að styrkja börnin andlega. Hann leggur einnig til Aronsprestðæmishafa til að bjóða fram sakramentið. Í þeim sakramentisbænum heyrta börnin að þau geti dag einn fengið heilagan anda sem leiðbeinanda, ef þau eru hlýðin boðorðum Guðs. Sem afleiðing þá byggjast þau upp til að standast freistingar og síðan, einhvern tíma

í framtíðinni, að fara til bjargar öðrum.

Margir biskupar í kirkjunni eru innblásnir til að kalla öflugasta fólkið í deildinni til að þjóna einstökum börnum í Barnafélaginu. Þeim er ljóst að ef börnin eru styrkt, með trú og vitnisburði, mun það ólíklegra að þau þarfnist björgunar á táningsaldri. Þeim er ljóst að sterkur andlegur grundvöllur getur gert gæfumuninn alla ævina.

Við getum öll hjálpað til. Ömmur, afar, og hver sá meðlimur sem þekkir barnið getur hjálpað til. Til þess þarf ekki formlega köllun í Barnafélaginu. Ekki takmarkast það heldur af aldri. Ein slík kona, þá yngri að árum, var í aðalnefnd Barnafélagsins og hjálpaði þar til við að semja VR kjörorðið.

Hún þreyttist aldrei á að þjóna börnunum. Hún kenndi í Barnafélagi deildar sinnar að eigin beiðni þar til hún varð næstum 90 ára gömul. Börnin litlu fundu fyrir ást hennar til þeirra. Þau sáu fordæmi hennar. Þau lærðu hjá henni einfaldar reglur fagnaðarerindis Jesú Kristis. Og öllu öðru framar, lærðu þau vegna fordæmis hennar að finna og þekkja heilagan anda. Og þegar þau gerðu það, voru þau komin vel á veg til þeirrar trúar að standast freistingar. Þau voru þeim mun ólíklegri til að þarfnast björgunar og myndu vera undir það búin að fara að bjarga öðrum.

Ég kynntist krafti einfaldrar trúar í bæn og í heilögum anda þegar börnin okkar voru mjög lítil. Elsti sonur okkar var enn ekki skírður. Foreldrar

hans, Barnafélagskennarar og prestðæmisþjónar höfðu reynt að hjálpa honum að finna og þekkja andann og vita hvernig á að taka á móti hjálp hans.

Kvöld nokkurt hafði kona mín farið með hann heim til konu sem var að kenna honum að lesa. Fyrirætlan okkar var að ég ætti að taka hann með er ég kæmi heim úr vinnu.

Lexíu hans lauk fyrr en við höfðum búist við. Hann taldi sig þekkja leiðina heim. Svo að hann lagði af stað gangandi. Hann sagði eftir á að hann hefði verið alveg öruggur með sig og hlakkað til að vera einn á ferð. Þegar hann hafði farið um 800 metra tók að dimma. Hann fór að gera sér ljóst að hann væri ennþá fjarri heimili sínu.

Enn man hann eftir að ljós bílanna sem fram hjá honum brunuðu voru óskýr vegna táranna. Honum leið eins og smábarni, ekki sem hinum örugga dreng sem lagt hafði af stað aleinn á ferð heimleiðis. Hann gerði sér ljóst að hann þarfnaðist hjálpar. Þá brá einhverju fyrir í minni hans. Hann vissi að hann ætti að biðjast fyrir. Svo að hann fót út af veginum og í áttina að trjám nokkrum sem hann gat varla greint í dimmunni. Hann fann stað til að krjúpa á.

Í gegnum runnana heyrði hann raddir sem kom í áttina til hans. Tvær ungar manneskjur höfðu heyrt hann gráta. Þegar þau komu til hans, spurðu þau: „Getum við hjálpað þér?“ Í gegnum tárin sagði hann þeim að hann væri týndur og að

hann langaði að komast heim. Þau spurðu hvort hann þekkti símanúmerið heima eða heimilisfangið. Hann vissi það ekki. Þau spurðu um nafn hans. Hann vissi það. Þau fóru með hann á stað nærri þar sem þau bjuggu. Þau fundu ættarnafn okkar í símaskrá.

Þegar ég fékk símtalið flýtti ég mér til bjargar, þakklátur fyrir að vingaþinglegt fólk hafði verið sett á leið hans heim. Og ég hef verið mjög þakklátur fyrir að honum var kennt að biðja í trú um að hjálp mundi berast þegar hann villtist. Sú trú hefur leitt hann í öryggi og bjargað honum oft en hann fær tölu á komið.

Drottinn hefur komið upp neti björgunar og björgunarfólks í ríki sínu. Í vísu sinni hefur Drottinn innblásið þjónum sínum að hagnýta sér öflugar aðferðir til að styrkja okkur, og hafa úrvals björgunarfólk til reiðu þegar við förum í gegnum táningsaldurinn.

Þið þekkið tvær öflugar verkefnaáætlanir sem Drottinn leggur til. Önnur, ætlað stúlkum, er kölluð „Eigin framþróun.“ Hin, fyrir Aronsprestðæmishafa, er kölluð „Skyldurækni við Guð.“ Við hvetjum ungt fólk upprennandi kynslóðar til að átta sig á möguleikum sínum til að byggja upp mikinn andlegan styrk. Og við skorum á þá sem láta sér annat um þetta unga fólk að uppfylla það sem Drottinn þarfnast af okkur til að hjálpa þeim. Og þar sem framtíð kirkjunnar veltur á þeim, skiptir þetta okkur öll máli.

Verkefnaáætlanirnar tvær hafa verið endurbættar en tilgangur þeirra

helst óbreyttur. Monson forseti setti það svona fram: Við verðum að „læra það sem við eigum að læra, gera það sem við eigum að gera og vera það sem við eigum að vera.“²

Eigin framþróunar bæklingurinn fyrir stúlkur sýnir þeim tilganginn greinilega: „Verkefnaáætlunin Eigin framþróun er byggð á hinum átta gildum Stúlknafélagsins og markmið hennar er að auka skilning þinn á sjálfri þér, á því hvers vegna þú ert hér á jörðu og hvað þér ber að gera sem dóttir Guðs til að búa þig undir að fara í musterið og gera þar helga sáttmála.“

Í áframhaldinu segir að stúlkunni „skuldbinda [sig] til ákveðinna verkefna, leysa þau og [gera] foreldrum [sínun] eða leiðtoga grein fyrir framvindu þeirra.“ Þar er einnig lofað að „Ferlarnir sem þú kemur þér upp þegar þú vinnur í Eigin framþróun — svo sem bæn, ritningarnám, þjónusta og dagbókarskrif — verða dagleg venja. Þær venjur munu styrkja vitnisburð þinn og hjálpa þér að læra og bæta þig í öllu lífi þínu.“³

Skyldurækni við Guð, verkáætlunin fyrir pilti í Aronsprestðæminu, hefur verið styrkt og gerð markvissari. Hún verður sett fram í einni lítilli bók fyrir öll þrjú embætti Aronsprestðæmisins. Piltarnir og leiðtogar þeirra munu fá eintök af þessari nýju bók. Þetta er máttugt verkfæri. Það mun styrkja vitnisburð piltanna og samband þeirra við Guð. Það mun hjálpa þeim að læra og langa til að uppfylla prestðæmis-skyldur sínar. Það mun styrkja

samband þeirra við foreldra sína, við sveitarmeðlimi og við leiðtoga þeirra.

Báðar þessar verkáætlanir leggja mikla áherslu á framkvæmd unga fólksins sjálfs. Þeim er boðið að læra og gera hluti sem væru mikil áskorun fyrir hvern sem er. Þegar ég skoða æsku mína minnst ég þess ekki að hafa fengið slíka áskorun. Jú, í fáeinum tilvikum var mér boðið að standast slíkar prófraunir, en aðeins endrum og eins. Þessar verkáætlanir vænta samræmingar, mikils framlags og samansöfnunar þekkingar og andlegrar reynslu árum saman.

Er ég hugleiddi þetta, varð mér ljóst að innihald þessara bæklinga er áþreifanleg framsetning á trausti Drottins á uppvaxandi kynslóð og til okkar allra sem elskum þau. Og ég hef séð þess merki að það traust er verðskuldað.

Í heimsóknum hef ég fylgst með Aronsprestðæmissveitum að verki. Ég hef séð pilti fylgja lærdómsleiðum, gera áætlanir um að gera það sem Guð ætlast til af þeim, fara síðan út til að gera það sem þeir hafa skuldbundið sig til að gera, og deila síðan með öðrum því hvernig þeir breyttust andlega. Og þegar ég horfði á og hlustaði, varð ljóst að feður, mæður, leiðtogar, vinir og jafnvel nágrennar í söfnuðinum, fundu snertingu andans þegar þeir heyrðu vitnisburði unglínganna um það hvernig þau höfðu styrkst. Unglíngum var lyft upp er þau báru vitnisburð og svo var einnig um þá sem voru að reyna að hjálpa þeim áfram.

Verkætlan stúlkanna hefur einnig þennan máttuga feril til að þróa andlegan styrk stúlkanna og setja fram tækifæri fyrir okkur að hjálpa til. Eigin framþróun hjálpar ungu stúlkunum að búast undir að meðtaka helgiathafnir musterisins. Þær fá hjálp í gegnum fordæmi mæðra, amma og allra réttláttra kvenna umhverfis í kirkjunni. Ég hef séð hvernig foreldrar hjálpuðu dóttur að ná markmiðum sínum og draumum með því að taka eftir og meta allt það góða sem hún gerði.

Fyrir aðeins fáeinum dögum horfði ég á móður standa við hlið ungrar dóttur sinnar þegar þær hlutu viðurkenningu fyrir að hafa í sameiningu orðið fordæmi framúrskarandi kvendóms. Og þegar þær deildu með mér hvaða merkingu þetta hafði fyrir þær, fann ég viðurkenningu Drottins og hvatningu til okkar allra.

Af allri þeirri hjálp sem við getum veitt þessu unga fólki, er sú þeirra mest að láta þau finna traust okkar til þeirra um að þau séu á veginum heim til Guðs og að þau muni komast þangað. Og það gerum við best með því að fara með þeim. Þar sem leiðin er brött og stundum klettótt, munu þau stundum verða vondauf og jafnvel hrasa. Þau munu stundum verða ringluð hvað ákvörðunarstaðinn varðar og villast af leið í átt að

markmiðum sem hafa minna eilífðargildi. Þessar innblásnu verkefnaáætlanir gera það ólíklegra, vegna þess að þær hvetja hinn unga til að laða að heilagan anda og njóta samfélags hans.

Besta ráðgjöf okkar til ungs fólks er að þau geti einungis komist aftur til himnesks föður þegar þau eru leidd og leiðrétt af anda Guðs. Svo að ef við erum vitur, munum við hvetja til alls þess, og lofa og dæmigerá allt það sem stuðlar að samfélagi heilags anda. Þegar þau deila með okkur því sem þau gera og skynja, verðum við sjálf að verðskulda andann. Þá munu þau finna í hrósi og brosi okkar viðurkenningu Guðs. Og ef við finnum þörf á að veita leiðréttandi ráðgjöf, munu þau finna ást okkar og ást Guðs í henni, ekki ásakanir og höfnun sem leyft getur Satan að leiða þau lengra í burtu.

Fordæmið sem þau þarfnast mest frá okkur er að gera það sem þau verða að gera. Við þurfum að biðjast fyrir um gjafir andans. Við þurfum að ígrunda ritningarnar og orð lifandi spámanna. Við þurfum að gera áætlanir sem eru ekki aðeins óskir heldur sáttmálar. Og síðan þurfum við að halda loforð okkar við Guð. Og við þurfum að lyfta öðrum með því að deila með þeim blessunum friðþægingarinnar

sem komið hafa inn í líf okkar.

Og við þurfum að vera með lífi okkar fordæmi að þeirri stöðugu og áframhaldandi trúfestu sem Drottinn væntir af þeim. Þegar við gerum það, munum við hjálpa þeim að finna fullvissu frá andanum, um að ef þau eru staðföst munu þau heyra þessi orð frá ástríkkum frelsara og himneskum föður: „Gott, þú góði og trúi þjónn. Yfir litlu varstu trúur, yfir mikið mun ég setja þig. Gakk inn í fögnuð herra þíns.“⁴ Og við sem hjálpum þeim á leiðinni munum í gleði heyra þessi orð.

Ég vitna um að Drottinn elskar ykkur og sérhvert barn Guðs. Þetta er ríki hans endurreist með prestdæmislyklum fyrir tilstilli spámansins Josephs Smith. Thomas S. Monson forseti er spámaður Drottins í dag. Ég lofa hverju og einu ykkar, að þegar þið fylgið innblásnum leiðbeiningum þessarar sönnu kirkju Jesú Krists, að ungmenni okkar, og við sem hjálpum þeim og elskum þau, geti af öryggi komist heim til himnesks föður og frelsarans, til að lifa sem fjölskyldur í eilífum fögnuði. Í nafni Jesú Krists, amen.

HEIMILDIR

1. 3 Ne 14:13-14.
2. Thomas S. Monson, „Að læra, að gera, að vera,“ Aðalráðstefna, október 2008, 69.
3. *Eigin framþróun stúlkna* (bæklingur, 2009), 6.
4. Matt 25:21.